

MATEI VIȘNIEC

Capra, Iedul cel mic
și Cumătra Lupoaică

PERSONAJE

CAPRA

IEDUL

LUPUL

REMUȘCĂRILE (3 la număr)

COȘMARUL
(o altă ipostază a lupului)

CUMĂTRA
LUPOAICĂ

URSUL

JURNALISTUL 1

JURNALISTUL 2

SCENA 1

Iedul intră aducând un scăunel galben (o fi din ceară?) pe care îl așază pe marginea scenei.

IEDUL: De ce o fi existând rău pe lume? Stau și mă întreb... Poate că mă lămurește cineva... Că eu, cu mintea mea încă mică, nu înțeleg... Ce mi s-a întâmplat însă mie n-aș vrea să li se întâmple și altora. Din cauza asta sunt aici, în fața voastră. Dar uite că am uitat să mă prezint. Eu sunt Iedul care a scăpat nemâncat de Lup. Poate ați auzit de mine, dragi copii. Cunoașteți povestea *Capra cu trei iezi*?

(Ideal ar fi ca spectatorii copii să răspundă: Daaaaa...)

Știți ce li s-a întâmplat celor doi frați ai mei mai mari?

(Daaaaa...)

Da, i-a mâncat Lupul, care era chiar nașul nostru. Ah, nemernicul... Ce mai prefăcut! Ce piază rea... Și acum mă ia cu tremurici când mă gândesc la el... Cum s-a fofilat el în casă, când mama era plecată... Cum ne-a păcălit cu vocea mieroasă, și noi, ca proștii, i-am deschis ușa...

Își șterge lacrimile și își suflă nasul.

Ah, iertați-mă că mă smiorcăi în fața voastră. Nu de asta am venit. Și nici ca să vă mai povestesc o dată *Capra cu trei iezi*. Oricum, mai mare povestitor decât cel care a povestit-o, Ion Creangă, nici nu există... Ceea ce am să vă povestesc eu, dragi copii, este ce s-a întâmplat după...

Se aude, în depărtare, vocea Caprei care strigă „Am avut ac de cojocul luuuuuui... L-am omorâââât... Haaaaa...”

Aoleu, vine mama! Unde să mă ascund o clipită?

Lasă scăunelul pe marginea scenei, coboară în sală și se ascunde printre copii.

Să nu-i spuneți că sunt printre voi, da?

Ideal ar fi ca spectatorii copii să răspundă „nuuuuu”.

SCENA 2

Capra își face apariția, îmbrăcată în negru, agitată, cu o năframă în mână, ștergându-se mereu de sudoare, făcându-și vânt cu pălăria Lupului.

CAPRA: Am reușit! M-am răzbunat! Doamne, ce bine mă simt. În sfârșit, mi s-a ridicat o piatră de pe inimă... Uf, așa i-a trebuit. L-am ars de viu. N-a rămas din el decât pălăria asta... După faptă și răsplată. Auzi, să intre el în casa mea, prin șiretlic, și să-mi mănânce mie iezii... Pe cel mare și pe cel mijlociu... să-mi hăpăiască mie lumina ochilor mei... să-i înfulece de vii pe copilașii mei dragi... Păi nu merita, pentru așa faptă, să moară și el în chinuri?

Lovește de câteva ori cu pălăria în scăunaș.

Știți ce i-am făcut, nu? Am pregătit, într-un luminiș, nu departe de casa mea, o groapă plină cu jărat. Am pus deasupra o împletitură de nuiele, peste împletitură un covoraș, iar peste covoraș... *(Descoperă brusc scăunașul adus de ied.)* ...un scăunaș din ceară. Și l-am invitat pe lup la un ospăț...

Apare Lupul. Smerit. Mieros. Aduce, prefăcutul, chiar și un cadou pentru Iedul cel mic.

LUPUL: Dar cu ce ocazie m-ai invitat azi, cumătră?

CAPRA: Cu ocazia nenorocirii care s-a abătut asupra mea...

LUPUL: Cum așa? Da' ce ți s-a întâmplat?

CAPRA: Cum, necum, uite că doi dintre iezii mei au fost sfârtecați de o lighioană...

LUPUL: Nu mai spune! Doamne, dă-mi repede un pahar cu apă că-mi vine să leșin.

Lupul se așază pe scăunaș, Capra îi face vânt cu pălăria.

Iedul cel mic li se adresează spectatorilor: „Are cineva puțină apă? Repede, vă rog, puțină apă!“. Cineva îi întinde o sticlă din plastic plină cu apă pe care iedul i-o întinde apoi lupului. Lupul bea și își mai revine în simțiri.

CAPRA: Uite așa vine nenorocirea pe capul nostru...

LUPUL: Dar cum? Când? De ce? Cine? În ce fel?

CAPRA: Dac-aș ști, ce bine-ar fi... măcar să mă feresc pe viitor de astfel de musafiri.

LUPUL: Da' cum de a putut intra lighioana asta în casa dumitale?

CAPRA: A stat la pândă în jurul casei, a văzut că eram plecată, și după o vreme s-a lingușit pe lângă ușă spunând, ca și cum aș fi fost eu, „hai, deschideți, iezii mei, că m-am întors cu bunătăți...“

LUPUL: Măi, măi, măi! De ce nu mi-ai spus că aveai treabă în pădure, că aș fi stat eu cu iezii tăi... Și nu li s-ar fi întâmplat nimic, nimic, nimic...

CAPRA: Ei, știi cum e vorba aceea: dă-i Caprei mintea cea de pe urmă...

LUPUL: Măi, măi, măi... Și ăsta mai mic cum de a scăpat cu viață?

CAPRA: A fost mai iute la minte și s-a ascuns în horn...

LUPUL: Aaaa, de asta nu l-am găsit...

CAPRA: Ce-ai spus, cumetre?

LUPUL: Aaaa, de asta nu l-a găsit... căpcăunul. Rău îmi pare, cumătră, de ceea ce ți s-a întâmplat. În ziua de azi nu mai poți avea încredere în nimeni...

CAPRA: Triste zile trăim...

LUPUL: Ce lume, ce lume... Îngrozitor...

CAPRA: Că bine zici...

LUPUL: Să nu te mai poți bizui pe aproapele tău... Să-ți fie frică să pleci de acasă... Înainte nu era așa...

CAPRA: Că bine zici.

LUPUL: Crede-mă că mi se rupe sufletul să-l văd pe ăsta micu' fără frații săi... Ce frumos se mai jucau împreună... (*Către Ied.*) Uite, finule, ți-am adus un mic cadou. (*Îi întinde un băț.*)

IEDUL: Un băț? Și ce să fac cu el?

LUPUL: Nu e băț, e cal. Încalecă pe el, închide ochii, și ai să vezi cum o ia în galop.

CAPRA (*către Ied*): Fugi, ieduțule, în galop, și adu-i o ulcică de vin roșu musafirului nostru. Că dacă tot e praznic să prăznuim... (*Către Lup.*) Uite, cumetre Lup... Ca să-i pomenim împreună pe iezii mei înfulecați am pregătit o oală de sarmale...

LUPUL: Să fie bine primite, cumătră Capră... (*Mâncând.*) Eu dacă l-aș prinde pe cel care ți-a halit iezii...

CAPRA: Ce i-ai face, cumetre Lup?

LUPUL: Aș pune mâna pe el, aș aprinde un foc mare și l-aș frige la foc mic...

(Iedul aduce o ulcică de vin. Lupul bea.)

CAPRA: Da, numai că nimeni nu știe pe unde o fi acum înghițitorul ăsta de iezi...

LUPUL (*mâncând hulpav*): Lasă că te ajut eu să-l găsim... Nu rămâne treaba asta așa... Facem plângere... Mergem la starostele urs... Chemăm presa... (*Se ridică și se apropie de spectatori.*) Trebuie să facem ceva, oameni buni. Trebuie să alertăm opinia publică... Este cumva vreun jurnalist în sală?

Din sală se ridică două mâini.

LUPUL: Sunteți jurnaliști? Da? Și de ce nu luați atitudine? Ce face presa? (*Către capră.*) Nu mai pot... Mă sufoc de indignare... De mâine am să pornesc personal pe urmele acestui nemernic... Acestui carnivor... Acestui iezivor... Să râvnească el la iezii unei capre singure... (*Către iedut.*) Măi prâslea, ia mai dă-mi o ulcică de vin, că m-am încălzit brusc de furios ce sunt... Umblă răul pe pământ, da' uite că nu știm să ne ferim de el...

IEDUL: Ia, nașule, și bea în pomenirea fraților mei... Că nimeni nu-i mai poate întoarce înapoi, dar măcar să ne gândim cu plăcere la ei...

LUPUL: Să ne gândim, să ne gândim... că tare au fost gustoși...

CAPRA: Ce-ai spus, cumetre? Că n-am auzit bine...

LUPUL: Am spus să ne gândim, să ne gândim, că tare gustoase sunt sarmalele...

CAPRA: Păi atunci, uite, mai ia și niște plăcinte, ca să nu-i uiți niciodată...